

страхъ тѣхъ предъ закона. Развала та на нравы тѣхъ проникла въ живъ сичкїя животы составъ на Аѳиняны тѣхъ и, за ѿзда, оставила си въ народа доро и слѣдъ минуванье то на болеслабость та. При таквызи ужасны страданїя, сичка та злоба на Аѳинско то народонаселенїе обѣрижало са връхъ Перикла, когото считали за виновникъ на бѣдствїе то: споредъ туй народъ тѣхъ отнелъ отъ Перикла полководскїя чини и му наложилъ ѣще и глоба.

Съ тѣхъ такъвзи начинъ, този достоинъ мѣжъ, при края на живота си, испыталъ вѣтрениость та и непостоянство тѣхъ на народа, който нѣкога-си го почиталъ като богъ. Само той не испыталъ туй: тѣхъ и неговъ тѣхъ прїятель, Фидїй, былъ обвиненъ, че скривъ часть отъ злато то, което му было дадено за статуя та на Аѳина; макаръ Периклъ и да стоялъ на срѣщо негово то осждаване, Фидїй былъ затворенъ въ тъмница та, дѣто и свършилъ живота си. Учителя си, Анаксагора, който былъ обвиненъ отъ Аѳиняны тѣхъ въ безбожїе, Периклъ сполучилъ го спасе съ съ туй, дѣто го испудилъ изъ града.

Наша старость наскърбили Перикла не само пренебреженїе то, не само неблагодарность та на Аѳиняны тѣхъ; и домашнѣ то тѣло измѣчило тогози, нѣкога-си толкозь силнаго челоуѣка. Страшна та чума поразила и негова та челоуѣка. Умрели сестра му и сынъ му, Ксантипъ, — но той спазилъ туй мѣжество и туй душевно величїе, които не падатъ подъ удары тѣхъ на сѣдба та. И едвамъ когатъ видѣлъ, че и на другїя му сынъ, Паралоса, грабнѣтъ, тоже отъ чума та, възложили смъртенъ вѣнецъ, по обычая на Аѳиняны тѣхъ, горестъ та го пресилила вече и той пѣрвый пѣтъ въ живота си заплакалъ.

Нашъ послѣ, Аѳинскїй тѣхъ народъ осѣтилъ своя та неблагодарность и упорничавость, — убѣдилъ са, че за него ѣ необходимо този дълбоко наскърбенъ челоуѣкъ и му възвѣрижлъ преднѣ то достоинство. Но не много, слѣдъ туй, стоялъ Периклъ въ глава та на народа; и него грабнѣла чума та. Той вече былъ приближилъ до смъртъ та; гражданы тѣхъ що были около му, съ мыслѣ, какъ той